

# Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συντάττομενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τό κατ'έξοχον παιδικών περιόδων σύγγραμμα, ἀληθείας παρασχόν εις τήν χώραν ήμῶν ἀθηρασίας και υπό του Ομοσπονδίου Πατριωτικού Καντοντιστουόλουσ ως ἀνάγνωσμα ήριστον και χρησιμώτατον εις τούς παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικῶς:

Ἐξωτερικῶς:

Ετησία... δρ. 8,— Ἐξωτερικῶς... φρ. 10,—  
 Ἐξάμηνος... > 4,50 Ἐξάμηνος... > 5,50  
 Τρίμηνος... > 2,50 Τρίμηνος... > 3,—  
 Δι' ἀνδρόμαϊ ἀρχοντα, τῆν ἰην ἰσάσιον μῆσι.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΟ 1876

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ  
 ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20.

Διὰ τῶν Πρακτικῶν, Ἑστιαρ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 16  
 Φύλλα προηγούμενων ἐτῶν, Α' και Β' περιόδου.  
 τιμῶνται ἕκαστον λπλ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ  
 Οδὸς Ἐδριαιδῶν ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαγδάκιον

Περίοδος Β'.—Τόμος 18ος

Ἐν Ἀθήναις, 28 Μαΐου 1911

Ἔτος 33ον.—Ἀριθ. 26

## Ἡ ΩΡΑΙΑ ΒΑΣΙΛΙΚΗ [Ρωσικὸν παραμῦθον.]

Μιά φορά κ' ἕναν καιρό, ζούσε σὲ κάποιον τόπον ἕνας ἔμπορος, ὁ ὀνομασθεὶς Δώδεκα χρόνια ὕστερ' ἀπὸ τὸ γάμο του, ἔμεινε χήρος μετὰ μιὰ μοναχοκόρη. Τὴν ἔλεγαν Βασιλικὴ κί' ἔξ αἰτίας τῆς ἀσχηκτοῦς εὐμορφείας τῆς τὴν εἶχαν βγάλῃ «Ἡ Ωραία».

Ἦταν ὀκτώ χρονῶν ὅταν ἔχασε τὴ μητέρα τῆς. Στὸ κρεβάτι τοῦ παθαινοῦ, ἔκραζε τὴ μικρὴ τῆς κόρη, ἔβγαλε κάτω ἀπὸ τὸ μαξιλάρι τῆς μιὰ κούκλα, τῆς τὴν ἔδωσε και τῆς εἶπε:— «Ἀκουσε, Βασιλική, κ' ἐνθυμοῦ τὰ τελευταῖά μου λόγια. Ἐγὼ τώρα πεθαίνω, ἀλλὰ ἐκτός ἀπὸ τὴν εὐχὴ μου, σοῦ ἀφίνω κί' αὐτὴ τὴν κούκλα. Πρόσεχε τὴν, ἔχε τὴν πάντα μαζί σου και φύλαγέ τὴν μὴ σοῦ τὴν ἰδῆ

κονεῖς. Και ἂν περὶ σοῦ τύχῃ κανένα κακό, δός τῆς νὰ φάγῃ γιατί τί, ζήτησέ τῆς συμβουλή, κί' αὐτὴ θὰ σε βοηθήσῃ χωρὶς ἄλλο νὰ βγῆς ἀπὸ τὴ στενωπώρεια.»

Ἡ γυναίκα τοῦ ἔμπορου ἐφίλησε τότε τὴν κόρη τῆς κί' ἐξεψύχησε.

Ὁ ἔμπορος ἔλαψε κάμποσο καιρὸ τὴν γυναίκα του και τὴν ἐπένησε ὅπως ἐτάρισε. Ὑστερα ὁμως συλλογίσθηκε νὰ ξαναπαντρευθῆ. Ἦταν καλὸς ἀνθρώπος και δὲν ἐδυσκολεύθη νὰ βρῆ ἄλλῃ γυναίκα. Κ' ἐδιέλεξε μιὰ χήρα, ὄχι πολὺ νέα, ποῦ εἶχε ἀπὸ τὸν πρώτὸ τῆς γάμο δύο κόρες τῆς ἰδίας σχεδὸν ἡλικίας μετὰ τὴ Βασιλική. Ἔτσι ἐνόμισε, ὅτι θὰ ἦταν καλὴ μητέρα και γιὰ τὴ μοναχοκόρη τοῦ.

Μόλις ὁμως παντρεύθηκε τὴ χήρα, εἶδε πὸ λάθος του, γιατί δὲν ἤρε ε' αὐτὴ τὴν καλὴν μητέρα ποῦ ἠλικίε νὰ εὐρῆ. Ἰσα-ἰσα ἐπειδὴ Ἡ Βασιλικὴ ἦταν ἡ πιὸ εὐμορφὴ τοῦ τόπου, ἡ μητροία τῆς και ἡ κόρες τῆς τὴν ἐμισσοῦσαν, τὴν ἐβρονθοῦσαν και ἔκαναν ὅ,τι μποροῦσαν γιὰ νὰ τῆς κἀμουν τὴ ζωὴ ἀνυπόφορη. Γιὰ νὰ λιγνέψῃ, αἶς ἐπέβαλλον τὰς πιὸ βαρεῖες δουλειές, και γιὰ νὰ μαυρίσῃ, νάσχημαζον, αὐτὴν ἐξέθεταν στὸν ἥλιο και στὸν ἀνεμο.

Ἡ Βασιλικὴ τὰ ἀπέμεινε ὅλα χωρὶς παράπονο. Ἀλλὰ μ' ὅλ' αὐτὰ, ἡμέρα μετὰ τὴν ἡμέρα ἡ κόρη ἐγίνετο πιὸ εὐμορφὴ, ἐνῶ ἀπεναντίας ἡ μητροία τῆς και ἡ ἀδελφές τῆς, ποῦ τῆς ἐτρῶγαν ὁ φθόνος κί' ἡ κακία, ἐλιγνευαν κί' ἀσχημίζον, ἂν και καθόνταν πάντα μετὰ τὰς ρωμιένα χεῖρα χωρὶς νὰ γάνουν τίποτα.

Ἀλλὰ πῶς τὰ ἔβγαζε πέρα Ἡ Βασιλική; θὰ ρωτήσεται. Νά, τὴν ἐβοηθοῦσε ἡ κούκλα τῆς, ἀλλοῖως οὐκ ἔθ' ἦταν ἀδύνατον νὰ κἀμινῃ ὅλες τὰς δουλειές ποῦ ἀπαιτοῦσαν ἀπ' αὐτὴν.



Ἡ Πήγαινε γρήγορα εἰς τὴν Μπαμπὰς-Γιάγκας!... (Σελ. 206, στ. 6'.)

Ἡ Βασιλικὴ ἐφρόντιζε πολὺ γιὰ τὴν κούκλα τῆς, ἀφοῦ τῆς τὸ εἶχε ευστήσῃ ἡ μητέρα τῆς, και συχνὰ ἐστερεῖτο αὐτὴ γιὰ νὰ τῆς δῖνῃ τὰ καλλίτερα κομμάτια. Το βράδυ, ὅταν ὅλη ἡ οἰκογένεια ἐπερτε νὰ κοιμηθῆ, αὐτὴ ἐκλείνετο εἰς τὸ καμαράκι τῆς, εἰς τὴ σοφίτα, ἔβαζε μπροστά εἰς τὴν κούκλα τῆς τὰ φαγιά και τῆς εἶλεγε:— «Νά, μικρούλα μου, τρώγε και ἀκούγε τὰ βάσανά μου. Ζῶ μαζί μετὸν πατέρα μου; ἀλλὰ κομμάτια χαρὰ δὲν βλέπω εἰς τὴ ζωὴ μου. Ἡ κακὴ μητροία μου θὰ με φαί, θὰ με πεθάνῃ. Πές μου λοιπὸν ἐσὺ τί νὰ κἀμω;»

Ἡ κούκλα εἰρωγῶς ὅλα τὰ φαγιά, ὕστερα παρηγοροῦσε τὴ Βασιλικὴ μετὰ γλυκὰ λόγια και τὸ πρῶτ τῆς εἶκαμε ὅλες τὰς δουλειές. Ἔτσι ἡ μικρὴ μποροῦσε νὰ καταπέσει εἰς τὴ σκία και νὰ μαζεύῃ λουλούδια, ἐνῶ ἡ κούκλα ἐσκούπιζε



«Ἀκουσε, Βασιλική, κ' ἐνθυμοῦ τὰ τελευταῖά μου λόγια...» (Σελ. 205, στ. α'.)

την αύλη, έπότηζε τον κήπο, άναβε τη φωτιά κ' έκουβαλουσε νερό από τη βρύση. Είχε δείξει άκονη στη Βασιλική κ' ένα χορτό, που γιάτρεινε το μαύρισμα του ήλιου και ξανάδινα στο λιοκαμμένο πρόσωπο το πρώτο του χρώμα.

Πέρασαν μερικά χρόνια. Η Βασιλική ήταν τώρα κοπέλλα της παντρείας, και ενώ όλα τα καλληκάρια του τόπου την ήθελαν για γυναίκα, κανείς δεν έγύριζε να κυτάξει τες αδελφές της. Η μητριά είχε λυσάσει γι' αυτό και 'ς δλους τους γαμπρούς που παρουσιάζονταν, έδινε την ίδια απάντησι:

— Δέ θα παντρεύω τη μικρότερη πριν παντρευθού η μεγαλύτερες της!

«Αλλ' άμα έφρουγαν, την έκυριεύε ο θυμός κ' εξεθούμαινε δέροντας την καυμένη την κοπέλλα.

Μία φορά, ο έμπορος άναγκάσθηκε να λείψει από το σπίτι, για δουλειές του, κινηπόσο καιρό και, ενώ αυτός έλειπε, ή γυναίκα του πήγε και κάθησε σ' έν' άλλο σπίτι, κοντά 'ς ένα πικνό δάσος. Στη μέση αυτού του δάσους ήταν μία καλυβούλα, όπου ζούσε μία σπιγγλα μάγισσα, ή Μπάμπα-Γιάγκας. Αυτή δεν άφινε κανένα να την πλησιάση και είχε τη φήμη πως άγαπούσε πολύ το τρυφερό κρέας, προπάντων των παιδιών και των κοριτσιών. Έλεγον πως τριγύριζε μέσα 'ς ένα μεγάλο γουδί και είχε μαζί της μία σκούπα, για να εξαλείφει τα ίχνη του περασμάτος της.

Όταν έπηγαν στο καινούριο σπίτι, ή μητριά έστειλε σιγνά τη Βασιλική, με διάφορες προφάσεις, εις το δάσος. Αλλά ή κόρη έγύριζε πάντα ζωντανή, γιατί ή κουκλίτσα της έδειχνε το δρόμο και την εμπόδιζε να πλησιάση στο καλύβι της Μπάμπας-Γιάγκας.

Έτσι έφθασε το φινόπωρο με τες άτελειώτες νύκτες του. Η μητριά έδωσε σε καθενιά κόρη της από μία έρωσιμόνιο καιρό. Η πρώτη θα έκαμε δαντέλλα, ή δεύτερη θα έπλεκε κάλτσες και ή Βασιλική θα έγνεθε μαλλί. Ένα βράδυ, ή μητριά έδωσε όλα τα φάτα

του σπιτιού και δεν άφισε παρά ένα κει για τα κορίτσια. Έπειτα έπήγε να κοιμηθώ.

Τα κορίτσια εξηκολούθησαν να εργάζονται. Έξαφνα ή φλόγα του περιού άρχισε να τρέμει. Τότε μία από τες κακές αδελφές πήρε το ψαλλίδι και, με την πρόφασι πως θα σιάξει το φυτίλι, έσβυσεν όλωςδρόλου το φως. Γιατί ή μητέρα της, κρυφά, της είχε παραγγείλει, να καμίη έτσι.

— «Τι θα κάμωμε τώρα; έφώναξαν ή δυο αδελφές. Δεν υπάρχει κανέναν φως στο σπίτι και ή εργασίες μας δεν έτελειώσαν ακόμη.

Πρέπει κάποια να τρέξει στη Μπάμπας-Γιάγκας.

— Έγώ δεν έχω ανάγκη να πάγω, είπεν εκείνη που έκαμε τη δαντέλλα. βλέπω πολύ καλά με τη λάμψη που κάνει το βελονάκι μου.

— Κ' έγώ δεν έχω ανάγκη, είπεν εκείνη που έπλεκε κάλτσες ή βελόνες μου μού θίνουν αρκετό φως.

— Τότε θα πάς εσύ! έφώναξαν κ' ή δυο στη Βασιλική ή πήγαινε γρήγορα στη Μπάμπας-Γιάγκας!

Και την έσπρωξαν έξω.

Η Βασιλική ανέβηκε στη σάφια της, έδωσε στην κούκλα της τα φαγιά που της είχε φυλάξει και της είπε:

— «Νά, κουκλίτσα μου, τρώγε κ' άκουγε τα βάζανά μου. Ανές με στέλνουν στης Μπάμπας-Γιάγκας για να φέρω φως. Χωρίς άλλο θα με φάει!»

Έκρυψε ύστερα την κούκλα στην τσέπη της κ' έφυγε.

Μπήκε στο πικνό δάσος κ' ή καρδούλα της έτρεμε... Φοβισμένη περπάτησε πολλήν ώρα, όταν εξαφνα ένας καβαλλάρης επέρασε από μπροστά της με καλπασμό. Ήταν κάτασπρός, εύμορφος, και τα ρούχά του, τ' άρματα του, το άλογό του και τα φάλαρα του άλόγου του ήταν όλα λευκά. Τη στιγμή εκείνη έχάραιε ή αύγη.

Έξακολούθησε το δρόμο της και σε λίγο είδε άλλον καβαλλάρη να την προσπερνά. Αυτός ήταν κόκκινος στο πρόσωπο, με κόκκινα ρούχα και κόκκινο άλογο, κοκκινοντυμένο. Ο ήλιος εκείνη τη

στιγμή έπρόβαινε μ' όλη του τη λάμψη.

Όλοκληρή νύκτα και άλλη μία μέρα, ή Βασιλική περπάτησε στο πικνό δάσος και μόνο το άλλο βράδυ έφθασε στο άδενδρο μέρος, όπου ήταν ή καλύβα της Μπάμπας-Γιάγκας. Ο φράκτις που την έτριγύριζε, στηρίζονταν σε πόδια γιγανταίων πουλιών και ολέκληρος ήταν στήματισμένος από ανθρώπινα κόκκαλα και από κρνια. Οι παραστάτες της πόρτας ήταν κόκκαλα μηριών κ' οι θόρτες ήταν από μπράτσα. Στη θέσι της κλειδαριάς έβλεπεσ μια μασελα με μυτερά δόντια.

Βουδή από τον τρόμο της, ή Βασιλική έμεινε καρφωμένη στη γη. Ήσα-ίστα εκείνη τη στιγμή πέρασε και τρίτος καβαλλάρης. Ήταν μελαχροινός, και τα ρούχά του όλωμυρα και πλόγο του μαύρο σαν την πίσσα. Έφθασε ως την πόρτα, κ' έγεινε άφαντος σαν να τον εκατάπιε ή γη.

Η νύκτα σε λίγο σκέπασε τον κόσμο. Αλλά το σκοτάδι δεν βάσταζε πολύ, γιατί επάνω στο φράκτι, τα μάτια όλων εκείνων των κρνιαών άρχισαν να λάμπουν τόσο ζωνρά, ώστε όλο το μέρος φωτισθηκε σα να ήταν ήμέρα.

Τη στιγμή εκείνη ένας τρομερός κρότος ήλθε από το δάσος. Τα δένδρα έσεισθηκαν, τα ξερά φύλλα έτριζαν... Ήταν που έπερνούσε το δάσος κ' έφθανε στο καλύβι της ή Μπάμπα-Γιάγκας, μέσα στο μεγάλο ξύλινο γουδί της που το κυβαρουσά με το γουδοχέρι, ενώ έσάρωνε τα ίχνη του δρομού της με μία μεγάλη αφρονόσκουπα!

Όταν έφθασε στην πόρτα, σταμάτησε, μύρισε τον άέρα όλόγυρα κ' έφώναξε: «Ανθρώπινο κρέας μού μυρίζει! Ποιος είν' εκεί;»

Χαμένη από το φόβο της, τρέμουσα σαν το φύλλο, ή Βασιλική έπλησίασε τη στρίγγλα, της έκαμε μία μετάνοια και της είπε:

— Έγώ είμιοι, καλή μου γιαγιά! μ' έστειλαν σε σένα ή αδελφές μου για να μου δώσης φως.

— Πολύ καλά, είπε ή Μπάμπα-Γιάγκας, τες γνωρίζω. Πρέπει όμως πρώτα να μείνεις εδώ λίγο καιρό να μου κάμης λίγη δουλειά και να σου δώσω το φως. Άλλοιότινα θα σε φάω.»

Έπειτα γύρισε κατά την πόρτα κ' έφώναξε:

«— Έ, καλοί μου κύρτες, τραβήχθητε! και σύ, μεγάλο μου πόρτα, ανοίξε!»

Η πόρτα άνοιξε διάπλατη και ή μάγισσα μπήκε. Η Βασιλική την άκολουθήσε και ή πόρτα ξανάκλεισε μόνη της.

Αμα μπήκε στο σπίτι της ή Μπάμπα-Γιάγκας, ξαπλώθηκε σε μία καρέκλα κ' έφώναξε τη Βασιλική.

«— Έλα, της είπε, βάλε στο τραπέζι ό,τι είνε μέσα στο φουρνο, γιατί πεινώ φοβερά.

Η Βασιλική άναψε ένα δαδί και άρχισε να βράζει από το φουρνο όλα εκείνα τα φαγιά που ήταν καμωμένα για τη μάγισσα και που θα έφθαναν για δέκα ανθρώπους. Έπειτα κατέβηκε στο υπόγειο και πήρε κρέσι, μέλι και σταφίδες, και τα έβαλε όλα στο τραπέζι, όπου ή μάγισσα τα καταβρόχθισε, χωρίς ναφίση για τη Βασιλική παρά μία κουταλιά σούπα, μία πέτσα ψωμι κ' ένα κομματάκι κρέας.

Πριν να πλαγιάσει, ή Μπάμπα-Γιάγκας είπε στη Βασιλική: «Πρόσεξε καλά! άδριο, άμα φύγω, θα σκουπίσης το καλύβι, θα καθαρίσης το υπόγειο, θα έτοιμάσης το φαί, θα πλύνης τα ρούχα και θα βγάλης από το σακί ως ένα κοιλόσταρι και θα το καθαρίσης καλά-καλά. Πρόσεξε να γίνουν όλα, γιατί άλλοιότινα θα σε φάω!»

[Έπαισε το τέλος]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

[Ο ποιητής Στέφανος Μαρτζώκης, ένας από τους μεγαλειότερους της έποχής μας και γνωστός εις τους φίλους μας ως παλαιός συνεργάτης της «Αισπλάσεως» γράφει, τώρα την Αυτοβιογραφίαν του. Άπόσπασμα έξ αυτής έδημοσίευσεν εις το περιοδικόν «Καλλιτέχνης» Άναδημοσιεύομεν κατωτέρω μερικά χαρακτηρισμένα έπεισόδια της παιδικής ηλικίας του ποιητού, που άρξίζει να τα διαβάσουν και οι άναγνωστάί μας. — Σ. τ. Δ.]

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΙΔΙΚΗΝ ΗΛΙΚΙΑΝ ΕΝΟΣ ΠΟΙΗΤΟΥ

... Το πρώτο σχολείο που μ' έσταλναν, επειδή ήμουν πολύ μικρός, ήταν γυναικειο, και για τοότο έπήγαινα με τη λατρευτή μου αδελφή Άμάτα. Μ' έστειλαν εκεί για ν' άφινω ήσυχο το σπίτι, μα έθαζα σ' επανάστασι τες μαθητρίτες. Καμμιά φορά επέρανε και τη μικρή μας αδελφή την Έλένη, που ήταν τότε έως δεκαπέντε μηνών. Μία ήσαν, ενώ καθόμαστε στα σκαμνάκια μας, νάσου κ' άκούμε γοργά πατήματα και γρήγορα στη σκάλα. Γυρίζουμε και τι να ίδουμε! Μερικούς ναύτες Άγγλους. Τι έγινε εκεί μέσα δεν περιγράφεται. Δασκάλες, παιδιά, όλοι για μία στιγμή κλειστήκαμε στες κάμαρες, και τούσες ήσαν ο τρόμος μας που βουδαθήκαμε... Τη στιγμή που ήμουν κλεισμένος με τη μεγαλειότερή μου αδελφή και ήμπορούσα κάπως να συγκεντρώσω τη σκέψι μου, έγύρισα εδώ κ' εκεί τα μάτια, μα δεν είδα την αδελφούλα μου: «Θεέ μου, φωνάζω στην αδελφή μου την Άμάτα, μās έπήραν οι Έγγλέιοι την Έλένη μας». Δεν έπρόφθασα να τελειώσω, που τρέχω σαν τρελλός στη σάλα, μα τι βλέπω! Νά την κρατούν οι ναύτες στην άγκυρά τους και να την πνίγουν στα φίλια. Μόλις με είδαν, έννοιωσαν την καλληκκαριά μου κ' έξέσπασαν στα γέλια. Έπήραν κ' έμα

στην άγκυρά τους, μ' έπνιξαν κ' έμα στα φίλια και μ' έσφώρωσαν κουφέτα. Έτσι κ' έγώ με πασαλειμμένο το πρόσωπο έπήρα την πασαλειμμένη μου αδελφή και την ώδήγησα θρησκευτικώς στην κάμαρα όπου ή δασκάλας κατακίτρινες έκαναν προσευχές στην Παναγία για να μās σώσει. Τα ίδια μυαλά των παιδιών είχαν και ή καυμένες ή δασκάλας.

Είχα άρρωσθήσει πολύ βαρεία από τύφο και ή φτώχη μου μάνα που είχαν άκούσει τα μούδλογα του γιατρού, ήταν άπαρηγόρητη. Πόσα δάκρυα είχαν χύσει τα μεγάλα της μαυραμάτια! Η έπιστήμη ή άληθινή στο πρόσωπο του μεγάλου Πελακιά και ή ιδιοσυγκρασία μου, κατώρθωσαν ν' απομακρύνουν τον κίνδυνο. Στην άνάγκη μου είχαν έρθη στη Ζάκυνθο ή διαπρεπής πλατωνιστής Θεόδωρος Καραούσος, διευθυντής της Παιτρισείου Σχολής του Άχζουστου. Ο πατέρας μου, τον είχε προσκαλέσει σε γεύμα. Έγώ στο κρεβάτι, ρουφούσα όλες τες μυρωδιές που έρχόσαν από την κούζίνα, μα εκείνο που με είχε δαιμονίσει ήταν ή μυρωδιά του πεπηνίου. Για νάμαι εκεί σιμώτερα, είπα στην ύπρητριά μας να με πάη στο πλαγινό δωμάτιο που είχε περισσότερο φως. Βρίσκω ευκαιρία και σηκώνομαι, αρπάξω δύο φλουδες και τες καταπιώ. Τη στιγμή που αναγειφόμενα, νάσου και μπαίνει ή μάνα μου. Είπε περιστα να πω τί έγινε. Ο γιατρός άγριος άγριος: «παλήτοπαιδο, τί έκαμες» μού λέει κ' έπηρε το καπέλο του και χωρίς να πη λέξει κατέβηκε τη σκάλα. Από την ώρα εκείνη αισθάνθηκα καλλίτερα. Η φύσις, φαίνεται, μ' έφύλαξε στη ζωή για να γράψω αυτές τες βιογραφικές σημειώσεις! Δεν είνε άλλθεια!

Υστερα από έμα είχε πολύ βαρεία άρρωσθήσει ή αδελφούλα μου ή Έλένη που ήταν τότε είκοσι μηνών. Και τί δεν έκαμαν οι φτωχοί μου γονείς και ή επιστήμη της να την σώσουν! Στο κρεβάτάκι της, την ύστερη στιγμή της, έγύριζε και μās ένότραιζεν δλους, μόνο τον πατέρα και τη μάνα έχραζε με τ' όνομα κ' έλλεισε για πάντα τα γαλιανά της μάτια. Κι' όταν την έσπείλισαν, την έβαλαν στη σάλα και την πλημμύρισαν στ' άνθη. «Που θα πάη;», πους ρωτούσα. «Κάπου που θα πάμε κ' έμας», μ' απάντησαν ο πατέρας με γυρμένο το κεφάλι. Πήγαινα σιγνά στη σάλα για να την βλέπω και για να την φίλω, μά, πριν από έμα, πήγαινε το σκυλάκι μας, ανέβαινε στο κρεβάτάκι της και την έγλειφε. Και την ή μέρα που την πήγαινε στην εκκλησιά, μ'

έστειλαν σ' ένα γειτονικό σπίτι, μα έγώ που έβλεπα τόσο πλήθος κ' άκουα της καρμπάνες να πανηγυρίζουν, έλεγα με μια κάποια περιφάνεια: Κάπου πάει ή αδελφή μου που θα πάμε κ' έμας!..

Ανάμεσα στα παιγνίδια, είχε γεννηθή στην ψυχή μου μία λατρεία στην Έλευθερία, ένα μίσος άσπονδος σε κάθε τυραννία, μία άπειτη αγάπη στην άλλη πατρίδα μου, την Έλλάδα. Με το Άρκαδί τι έδοκίμασεν ή ψυχή μου! Ανέβαινα σ' ένα καναπέ κ' έφανεούσα λόγους πατριωτικούς. Και τα λόγια μου εκείνα άναφταν τες καρδιές των άκροατών μου, ανάμεσα στους όποιους βρίσκότουνα και ο Σπύρος ο Μάργαρας, που ήρωικά έπολέμησε στο πλευρό του Γαριβάλδη στη λατρευτή Γαλλία στο '71, και ήρωικά-τατα έπεσε στη Μακρυνίτσα για τη χρυσή μας Έλλάδα.

Την έποχή εκείνη συνέθη κάτι στο σπίτι μας που μās έδούισε στη μεγαλειότερη λύπη. Η μάνα μας είχε βαρεία άρρώσθησει. Είχεν εύτυχώς ξεφύγει τον κίνδυνο, αλλά ήταν παράλυτη. Ο γιατρός μās είχε βεβαιώσει ότι κ' αυτό θα περάσει. Πράγματικώς άρχισε να κίνη τα πρώτα βήματα. Την πρώτη μέρα ήμαστε όλοι γύρω της σαν το φιλόστοργο πατέρα που βλέπει το παιδάκι του να στρατεύη. Όλοι είχαμε καρφωμένα τα μάτια επάνω της, κ' όταν άρχισε να περπατ' στηντριγμένη στα δάτια της Άμάτας και του Πιου, χτυπούσε δυνατά ή καρδιά μου. «Γιά θέστε πως περπατεί!», έλεγε με φωνή πνιγμένη ο Νάνος, και τα μεγάλα του μαύρα μάτια μέσα από τα ματογυάλια ήσαν πλημμυρισμένα στα δάκρυα. «Μηράβο, Μαρίνα», έλεγεν ο πατέρας, ενώ εκείνη σήκωνε τα μάτια ψηλά και κλαίοντας μās χαμογελούσε.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

ΕΣΠΕΡΑ ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΕΩΣ

Έβασίλευσε ή ήμέρα κ' ή δροσιά του δειλινοού έρχεται απ' το κύμα πέρα κ' απ' τα δένδρα του βουνού.

Τώρα, πούχει ο ήλιος δύσει, έφρα πάει στη φυλιά το πουλί, να ξενυχτίση δίπλα σε' άλλα τα πουλιά.

Μεσ' τη θάλασσα γαλήνη παραχή στη γη καμμιά! όπου νάσαι κ' ή Σελήνη θα φωνή στην έρημιά.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ



«Τρώγε κ' άκουγε τα βάζανά μου...» (Σελ. 206, στ. β')



ΑΙ ΠΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΚΡΑ - ΚΡΑ

Γ' Αεροναυτικόν μυθιστόρημα υπό Lucien de Grilly

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η' (Συνέχεια)

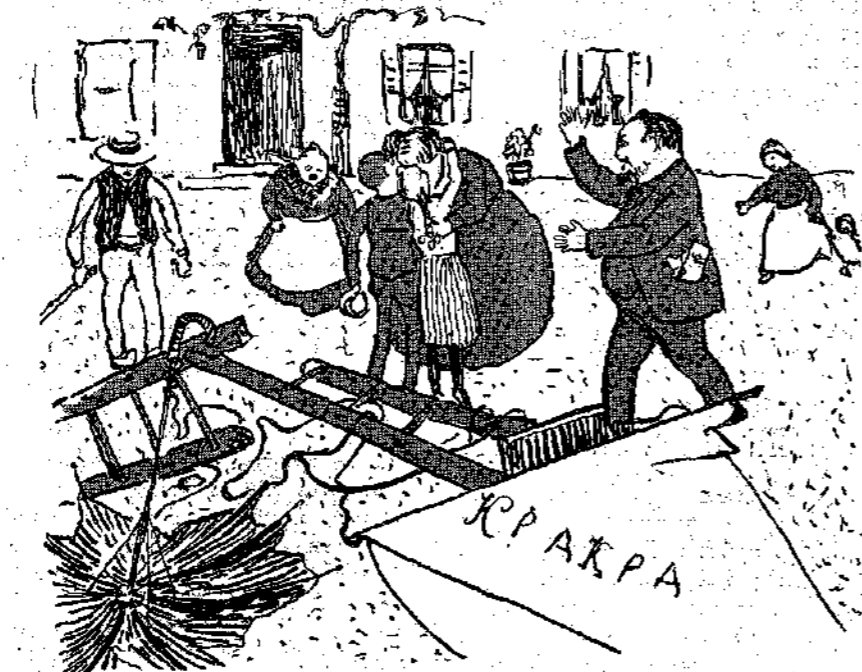
Παρίσις των προηγουμένων: — Ο μικρός αεροπόρος Λουκιανός εξακολουθεί και τελειώνει την διήγησιν της θαυμασίας επιστροφής του εις Γαλλίαν διά του αεροπλάνου του «Κρά - Κρά» :

Παρά το βουνόν Αδς - Λακρουά "Ωτ, εβρέθημεν εις ύψος χιλίων εκατόν μέτρων. Το φέγγος ανεξωγήνησε τους τρεις μας κύλινδρους και επί ημίσειαν ώραν επρέξαμεν με δλην μας την ταχύτητα. Έβυθίσθημεν σχεδόν κατά κάθιστον εις την κοιλάδα του Ντραν, — αίσως βεβαίω διη την στιγμήν εκείνην η Βαβέτα δεν έτραγουδούσεν... — επέρασαμεν κατόπι ανάμεσα από τα βουνά της Γκραντ - Σαρτρέλ και περί την μέσημβριαν ήμπορούσαμεν να καθρεπτιζόμεθα ως εις καθρέπτην αληθινόν, εις τα διαυγή νερά της λίμνης Μπουρζέ. Δέν είχαμεν πλέον παρά να λοξοδρομήσωμεν αριστερά διά να φθάσωμεν εις τας πρώτας κορυφάς της Γιούρας και εκείθεν πλέον ο δρόμος μας ήτο ευθύς. Έβαν ο κινητήρ επανευρίσκει την συνήθη του δύναντι την ίδιαν εκείνην νύκτα θαύνομαίμεθα εις τα κρεβάτια μας.

Ανεβαίναμεν, ανεβαίναμεν υπό τας ριπάς του ανέμου όπως αναβίνει ένας χάρτινος αστός... Με λίγη ταχύτητα γίνετο η ανάβασις μας. Η ατμόσφαιρα, την οποίαν διεσχίζαμεν τώρα, ήτο τόσοσν αραιά, ώστε μετά δυσκολίας γίνοντο αι αναπλέξεις του κινητήρος μας. Μετά τινος αβλογιστίας, οι τρεις κύλινδροι εσιώπησαν και η έλιξ έμεινεν ακίνητος. Την στιγμήν εκείνην έφοβήθημν ότι θα έκρημνιζόμεθα. Ευτυχώς η ομβρέλλα μας απετέλει θύλακα αέρος ικανόν να κρατή την ισορροπίαν του αεροπλάνου. Όπωςδήποτε, έπρεπε να παραιτηθώ πάσης αντίστασεως. Όλιγον κατ' ελίγον ο άνεμος μας έκαμεν να στρέφωμεν τα νύτια προς το Παρίσι και μās παρέσυρε προς την

αντίθετον διεύθυνσιν με ταχύτητα ανυπολόγιστον...

Μετα δέκα λεπτών ήλιγγον και άπελπίσταν, είδα εμπρός μας, εις απόστασιν την οποίαν δεν ήμπορούσα να εκτιμήσω, ένα σύννεφον τόσοσν πυκνόν και μαύρον,



δωτε το εξέλαβα διά βουνόν. Άλλα το βουνόν αυτό έπεριπατούσε και ήρχετο κατ' επάνω μας. Ημετε ήμεθα ο κομήτης και εκείνο ήτο η γη, με την οποίαν θα συνεχρούμεθα...

Δέν υπήρχε τρόπος να λοξοδρομήσωμεν... Άδύνατον να νέλθωμεν χωρίς την βοήθειαν του κινητήρος. Έδοκιμασα να κατώρθωσα μέχρι τινός. Άλλα το σύννεφον έξεστίνετο κάτωθεν μας ακόμη πλατύτερα...

Τώρα διέκρινα ένα φοβερών στοιχόν από λόγχα, από θόρατα, από ξίφη, ως εάν κάποιον φανταστικόν στρατεύμα ώρμαύσεν εναντίον μας. Δέν ανεβίδετο από πόν ματίξαν ένα πελώριον τρίγωνον... Συνεπλησίασαμεν έως εκατόν μέτρα...

Καμία κραυγή ήπτάμενον αυτόν δγκαν, ο οποίος έοχημάτιξαν ένα πελώριον τρίγωνον... Συνεπλησίασαμεν έως εκατόν μέτρα...

Μου έφάνη βτι έβλεπα: ράτια, πτερά, κεφάλια... Έβουρα το πηδάλιόν μου δεξιά με δλην μου την δύναμιν. Αντί να προσεχρούσαμεν επί της έξείας γωνίας του συννεφου, εις ήλθομεν τότε εις αυτό εκ του πλαιίου, και ήτο κάτι τρομέρον και... κωμικόν.

Εβρέθημεν χωμένοι, σφηνωμένοι, μέσα εις μίαν άπειροπληθήν αγέλην πελαργών, η οποία εξακολούθει την άκαταγώνιστον πτήσιν της... Μακρυσά ράμφη μās περιέξιωναν δλόγυρα και πέσυρες μās έπληγταν μονιωδώς. Ως γρεναδιέροι πυκνούντες τας τάξεις των μετά την έκρηξιν δίδιδος, οι πελαργοί συνεθλιβάντο δια νάντισταθούν όλαι μαζί κατά της

φωλαάς των εις το Στρασεούργον επάνω εις τας καπνοδόχους... Άλλα συντήρησαμεν εν χάσμα και επανήλθαμεν εις τας θέσεις μας. Και άσέθημεν να παρασυρόμεθα εις τον άέρα ως αι βοσκίλοπούλαι των παραμουθιών.

Πού έπηγαίναμεν; Άδύνατον να το μάθωμεν, επειδή δεν έβλέπαμεν τίποτε άλλο παρά κεφάλια, ράμφη και πτέρυγας. Το μόνον που ήξεύραμεν ήτο, ότι επρέχαμεν με ταχύτητα καταπληκτική. Είμε βεβαίωμένοι πλέον, ότι ο πελαργός ειμπορεί να πετά επί κολλας ήμέρας 80 χιλίόμετρα την ώραν! Έσχάτως εβρέθη εις την κεντρών Άφρικην πελαργός προσερχόμενος από την Ολλανδίαν, ο οποίος έφερεν εις το πόδι κρίκον μεταλλινόν, επί του οποίου έσημειούτο η ήμερομηνία της αναχωρήσεώς του. Έάν ο πελαργός αυτός δεν έκαμεν τα 80 του, δεν θα εβρίσκειτο εις την Άφρικην την ήμεραν εκείνην.

Ο περιπατός μας επί του νέφους έ-

εξακολούθει από τριών σχεδόν ώρών, όταν τα πτηνά, επί των οποίων εβρισκόμεθα, εβράθησαν έξαρνα αληθινά, ως διά νάποτέλειον τον άξονα μιάς περιστροφικής κινήσεως. Όλη η αγέλη τώντι έστράφη αριστερά και εξακολούθησε να πετά προς ανατολάς. Ησθάνθημεν τότε ότι δεν υπήρχαν κάτωθεν μās άρακτα πτηνά διά να μās υποβαστάζουν. Δεξιά και αριστερά οι τελευταίοι πελαργοί μās άφιναν και έτραγαν να ένωθούν με την αγέλην... Έσπευσα να βάλω εις κίνησιν την μηχανήν μου. Μετά την ανέλιπτον εκείνην άνάπαυσιν, ήρχισε πάλιν να λειτουργή. Η έλιξ εσάρωσεν ένα σωρόν από πτερά και κατόπιν παριστρέφεται ελευθέρα. Ημπορεσα να κυττάξω υποκάτω μας. Άλλ' ήμεθα ακόμη πολύ ύψηλά και δεν διέκρινα τίποτε. Δέν ήτο ανάγκη να χαμηλώσω την ομβρέλλα μας. Ητο κατατροπυμένη από τα ράμφη και ο «Κρά - Κρά» κατέβαινε μένος του... Ω, χαρά! έβλεπα το Παρίσι χρωσιζόμενον υπό του

ήλιου! Το δάσος των Βιγκενών ήτο υπό τους πόδας μας. Μετά έν τέταρτον της ώρας θα ήμεθα εις το σπίτι μας!

Ακριβώς! Δώδεκα λεπτά διήρκεσεν η κατάβασις. Έπειτα μία προσγειώσις κάπως άποτόμος. Η σκάλα μας έσπασεν εις την μέσην. Η Βαβέτα έτινάχθη εις τον άέρα και έπεσε μαλακά εις τον άμμον του κήπου. Ο μπαμπάς, η μαμά, η θεία Όλυμπία, η ύπηρέτρια, ο κηπουρός, προσέτρεξαν! "Ω, τί χαρά!.."

Δέν είξεύρω αν θα κατασκευάσω άλλον «Κρά - Κρά» τελειότερον. Προς το παρόν τουλάχιστον δεν συλλογίζομαι άλλο παρά ναγκαλιάσω, να καταφιλήσω την μητέρα μου... Και τόσοσν πολύ, ώστε μόλις πρόσθάνω να σās άποχαιρέτησω...

KIMWON AAKIΔHΣ ΤΡΑΘΘ ΤΩΝ «ΠΤΗΣΕΩΝ ΤΟΥ ΚΡΑ-ΚΡΑ»

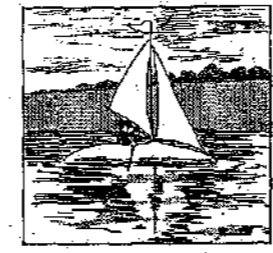
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Και αυτό είνε δένδρον!



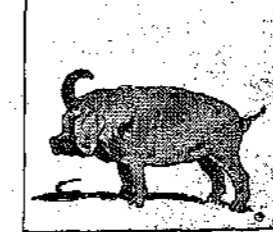
Και άλλοτε εδημοσιεύσαμεν δείγματα της τέχνης μερικών δευδροκόμων. Το δένδρον αυτό, εβρισκόμενον εις το κάρκον του κ. Ι.Σ.Σμιθ, εις το Στρέφφελδ της Άγγλιας, κλαδεύεται ούτω πως, ώστε να διατηρή καθαρότατον το σχήμα μιάς γιγαντιαίας λαγίηνου. Είμε τωόντι από τα περιεργότατα, διότι κανείς δεν θα έσκέπτετο να ζωσν, εις δένδρον το σχήμα άγγελίου!

Παράξενη βάρκα



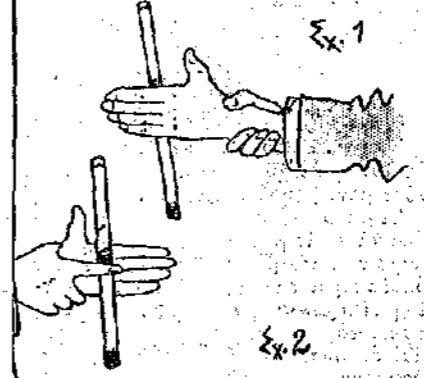
Η βαρκούλα αυτή που βλέπετε, κατασκευάσθη από ένα Γάλλον. Είμε πλέγμα από λυγαριάν σκεπασμένον με χονδρόν ύφασμα αδιάβροχον και εφωδιασμένον με ένα ίστων και δύο ίστια. Το παράξενον αυτό πλοίαριον πλέει περιφρήμα και δεν εσοείχισεν εις τον ναυπηγόν του παρά μόνον εικοσιπέντε φράγκα. Δέν χωρεί όμως παρά μόνον ένα επιβάτην, — τον ίδιον.

Κερασφόρος χαιρός



Το τέρας αυτό εγεννήθη εις έν κτηνοτροφείον της έξοχής των Ρεννών και ελκύει τον γενικόν θαυμασμόν. Είμε χαιρός φέρων εις την κεφαλήν κέρατον τράγου. Χαιρεί άκρον ύγιαν και το περιεργον είνε ότι τρέχει και σιτριά άπαράλλακτα σαν κατοικίαι.

Χάρτιν διασκεδάσεως



Ίδου ένα παιγνίδι άπλοούτατον και περιεργότατον. Το σχήμα 1 παριστά χέρι επί του οποίου κρατείται μυστηριώδως μία ράβδος — ούτως εϊπέην μαγική. Άν θέλετε να το κάμετε και σεις, κυττάξτε το σχήμα 2, και θα ίδητε με τί

τρόπον καταρθούται το θαύμα, πραγματικώς εύκολώτατον.

Έβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί

Παίγνιον.

Έστίαση υπό του Αδρβου Βύρωνος

Table with 5 columns and 3 rows containing Greek letters: ΣΤΕΙ, ΜΙ, ΚΥ, ΡΙ, Η, ΡΑ, ΘΗ, Α, ΡΑ, ΔΑΣ, ΚΑΗΣ, Α, ΝΑ, ΚΕΡ, ΔΗΣ

Να συναρμολογηθούν αι άνωτέρω συλλαβαί ούτως ώστε ναποτελεσθούν 5 λέξεις σημαίνουσαι: Στρατηγόν Άθηνάιον, Ηρώα ήμίθεον, Βασιλέα της Φρυγίας, Νήσον του Ιονίου και Θεόν.

Δήλωσις: — Αι λύσεις συναδεύονται υπό δεκαλέπτου γραμματοσήμου.

Δύσις του Παίγνιου του 24ου φ.

Ίωάννης, Ματθαίος, Ίάκωβος, Πέτρος, Λουκάς.

Advertisement for 'Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΝΙΚΟΛΑ ΚΑΡΑΚΑ' (The Adventures of Nicolas Karaka) by Maurice Champagne, featuring a small illustration of a man.



πρέπει να εκλέξη ψευδώνυμα της ἀρεσκείας σου και να μεθ' τὰ υποβλήθῃ, διὰ τὸ σοῦ ἐγκρίνω τὸ καλλίτερον.) **Ναύτην τοῦ Κανάρη** (ἀδύνατος, ἡ ἐγκρίσις τοῦ ἄλλου ψευδωνύμου, ἡ δὲ ἀγγελία μόνον ἐπὶ πληρωμῇ λατῶν 75 εἰσπορεῖ τὰ δημοσιεύθη.) **Σαμιακὴν Ἀθῶν** (εἰμπορεῖς εὐχομαι πᾶσαν ἐπιτυχίαν εἰς τὰς ἐξετάσεις.) **Τογγραβέλλαν** (ἐλήφθησαν, εὐγε!) **Καρυοφύλλου τοῦ Διάκου** (δὴν θὰ κάμω νέας συστάσεις ἀπορῶν, παρὰ ἀποῦ ἐγγραφῶν δλοιοὶ ἦδη συστημένοι.) **Ἀθῶν τῆς Μεσογείου** (χαίρω καὶ εἶσαι καλλίτερα.) **Παναγῆν Π.** (ἰσχυρὰ ἡ ἐπιστολὴ σου μὴν ἀργήσῃς νὰ πάρῃς ψευδώνυμον διὰ νὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς τὴν κίνησιν.) **Ἑλληνικὴν Θεότητα** (ἐσχημάτισα, λέγεις, κακὴν ἰδέαν· καὶ ἄλλο ἰ... ἔχω πάντοτε διὰ τὴν ἀρίστην δι' ὅσα μ' ἐρωτᾷς, σὲ πληροφοροῦμαι ὁ Ὁδηγός, Κεφάλ. Η'.) **Ἀραβόθεντον Ἑλληνικὴν Σημιαίαν** (ἔστειλα.) **Σημαιοφόρον Ἑλλῆνα** (εὐχαριστῶ διὰ τὰ ἐπὶ ἄνθη.) **Σεντρικόν Γυμνασίον** (ἔστειλα.) **Μουσικόν, Φοδὴν, κτλ. κτλ.**

Εἰς δόσας ἐπιστολάς ἔλαβ' μετὰ τὴν 24 Μαΐου, ἀπαντήσῃς εἰς τὸ προσεχές.

**ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ**

Αἱ λύσεις δεκαί: εἰς Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 14 Ἰουνίου ἐκ τῶν Ἑσπεριῶν μέχρι τῆς 21 Ἰουνίου ἐκ τοῦ Ἑσπεριτικοῦ μέχρι τῆς 9 Ἰουλίου.

**250. Δεξιγράφος**

Πολεμικός θεός τὸ πρῶτόν μου,  
Ἐρωτηματικόν τὸ δεύτερόν μου,  
Τρόπον ἐπίρρημα τὸ τρίτον μου,  
Φιλόσοφος γυνώστης τὸ τέτατον μου.  
Ἐστίαθ' ἀπὸ τοῦ Καπετὰν Φασαρία

**251. Δογοποιτικὸς Δεξιγράφος**

Μετὰ οὐλὴν καὶ ἓνα γράμμα  
Κάνουν ἥρωα, εἰ θαυμά!

**252. Στοιχειώγραφος**

Λαοπλήρων στρατηγὸς  
Ἄνευ κεφαλῆς θάψιστος,  
Ἐν μεγάλῳ κ' ἰσχυρὸν  
Ζῶν διὰ γὰ σχηματιστοῦ.  
Ἐστίαθ' ἀπὸ τῆς Ἀργυρᾶς Πανσελήνου

**253. Ἀναγραμματισμὸς**

Ἐν δημοτικῶν  
Θὰ ταναγραμμάτισον  
Καὶ ζῶλον τι μακρόν.  
Μ' αὐτὸ θὰ σχηματίσω.  
Ἐστίαθ' ἀπὸ Βασιλείου Μπουλιχᾶ

**254. Ἐξάγονον**

- \*\*\* = Ἄγριον ζῶον.
- \*\*\*\* = Ποταμὸς τῆς Ἰνδικῆς.
- \*\*\*\*\* = Νομοθέτης.
- \*\*\*\*\* = Ὑλιόν.
- \*\*\* = Βεδαιωτικόν.

Καθῆτως καὶ ὀριζοντίως τὰ αὐτὰ.  
Ἐστίαθ' ἀπὸ τῆς Φλογεῆς τοῦ Βασιλεῖ

**255. Ἐπιγραφή**

Η Τ Ε Ρ Ε Κ Σ  
Ν Σ Ε Δ Ω  
Δ Α Π Ι Ω  
Ι Α Π Α Ν  
Π Α Δ Σ Ι Ν Γ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.  
Ἐστίαθ' ἀπὸ Μιχαὴλ Α. Τριάνου

**256. Φύρδην Μίγδην**

Κόνας ἔσον σπόχωτ ἔργων.  
Ἐστίαθ' ἀπὸ τῆς Ἑπικρατικῆς Ἑλπίδος

**267. Τριπλὴ Ἀεροστιχίς**

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κατωθὶ ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν ἑλληνικὸν πῆλαγος, τὰ δευτέρα γεωργικὸν ἔργαλειον καὶ τὰ τρίτα ἑλληνικὴν ἄνθη :

- 1. Παιγνιόχαρτον 2. Ἀρχαῖος ἀεροπόρος 3. Κράτος τῆς Εὐρώπης 4. Ἀριθμητικὸν ἐπίρρημα 5. Εἶδος στίχου 6 Ἰχθύς 7. Πτηνόν.

Ἐστίαθ' ἀπὸ τοῦ Σημαιοφόρου Ἑλληνος

**258. Φηρηνεόλιτον**

γ - ντ - θωτ

**259. Γρῦφος**

τοῦ τοῦ Κ

τοῦ τοῦ Κ

τοῦ τοῦ Κ

Ἐστίαθ' ἀπὸ τῆς Κάμεν

**ΛΥΣΕΙΣ**

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκησῶν τῶν φύλλων 16 καὶ 17.

156. Ζαχαρίας (Ζαχαρὶ, ἄς.)—157. Ἀθῆναι (α, θῆ, ναί.)—158. ΧΑΛΚΙΣ, ΑΡΑΡΑΤ, ΧΡΥΣΟΣ (ΧΑΝΑΝ, ἈΡΧΥΜΩΔΗΣ, ΑΔΥΤΙΟΝ, ΚΡΑΣΟΣ, ἸΑΤΡΟΣ, ΣΤΡΩΘΣ.)—159. Ἀρετῆς οἰκίον ἀδικλαμιστῶν.—160. Μῆδενι συμφορὰν ὄνειδίσαις. (μῆδεν εἰς ἡμφορ ἄνω νι—δ' εἰς εἰς.)

161. Διάβολος (διά, Βάλος).—162. Ἀμυμον-ἔμβων.—163. Θωμᾶς-θέρμος.—164. Ἀρπαγος—ἀρπίγη—ἀρπαγή.

165. Α ΣΥ - ΡΙ - Δ ΣΤΟΤΕ  
Α - ΡΙ - ΣΤΟ - ΦΑ - ΝΗΣ ΔΗΣΡέα  
Α ΦΑ - ΝΗΣ ἰτιός, σέ-  
ΝΗΣ λας, Τειρε-

σίας, ὄρος ἑλλάδα, Ἀέριασα, Ἥλιετα.)—167. ΚΡΗΤΗ-ΡΟΔΟΣ (ΚΡόνος, Ροιά, Ἥδη, ΤΟνος, Ἥλιος.)—168. Σὺν Ἀθῆνᾶ καὶ χεῖρα κίνει.—169. Οὐαὶ τοῖς ἡτητημένοις (οὐ εἰς ἰτ - ἡμ ἐν εἰς.)

**ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ**

Ἡ λέξις μετὰ ἑπτὰ στοιχεῖα τῶν 8 στοιχείων λέπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδυασμᾶς μας λέπτὰ 5 μόνον μετὰ πρῶτα στοιχεῖα τὸ διακρίσθαι, καὶ μετὰ κεφαλαία τὰ τοιαῦτα. Ἐλέγχιστος ὄρος 16 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ἐπιπλέονται τῶν 15 πληροῦνται ὅς νὰ ἴσων 16. Ὁ χωρὶς τοῦ στίχου εἶτα καὶ ἀπὸ μιαν λέξιν, μετὰ κεφαλαία ἡ παρὰ ἡ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στοιχείων, ὀκλογίζεται ὅς εἰς λέξεις ἄλλα.—Αἱ μὴ συνδυαζόμεναι ἀπὸ τοῦ ἀντικειμένου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται.

Δ ΑΦΗΝΣ ΚΛΩΝΑΡΙ, ὑποψήφια Δημοφύφισματος τοῦ 1910. (14' 86)

Φ λογῶν τοῦ Βασιλεῖ, πῶθεν ἡ αἰσιπὴ σὰς : Περιμένω ἀπάντησιν.—Ἐδελβαίς.

**ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΜΕΓΑΛΕΙΟΝ**

Ἐναγνήφιον Δημοψηφισματος (1Α, 88)

**ΒΛΑΒΙΑΝΕΙΟΝ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΝ**  
Θεραπεία Νευρικῶν καὶ Φρενικῶν νοσημάτων  
Παθήσων Ἀθηνῶν, ὁδὸς Κίρκου 2 καὶ 4  
Τηλέφωνον ἀριθ. 314.  
Γραφεῖα ἐν Ἀθῆναις, ὁδὸς Σταδίου 45  
Τηλέφωνον ἀριθ. 200.  
10—12 π. μ. καὶ 5—6 μ. μ.  
Κανονικῶς καὶ πληροφωρῶν διαβάν τῶ αἰτησῶν.

**ΕΒΔΟΜΗΘΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ**

**ΟΙ ΔΥΤΑΙ**

**ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΥ ΤΟΥ 24 ΦΥΛΛΟΥ**

[Ἴδὲ τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 209]

ΑΘΗΝΩΝ: Ἰ. Α. Κατῆνικολοῦ, Ἰωσ. Κ. Κιάππε (23, 24), Ἡλ. Σπ. Κανελλῆς, Α. Ἀμοιραδάκης, Δημήτριος Τσιτσάνη, Ἐλ. Α. Γουκασιῆς, Χρ. Μαραγκίδης Φιερὶ Παπαδοπούλου, Πέτρος Α. Κουροκόλης, Εὐσ. Δ. Κουροκογιάνης, Γ. Κλάστας, Ἀθ. Λεβερθάνος, Ἰ. Ν. Τσιμπίκας, Ἐλ. Κολοκοτρῶου, Βασ. Κανελλῆ Ματ. Α. Τσίμη, Ἰντᾶ Α. Κατῆνικολοῦ, Ι. Ασκούδης, Ν. Πρωτοπαύλου, Χ. Ε. Σούλης, Χρυσὸ Παγγῆν, Στανῶν Δροσού, Ἀσπ. Γ. Κασοῦρη, Κατίνα Α. Κατῆνικολοῦ, Εὐρυθένη Κασταντοπούλου, Ματ. Α. Σαββατοπούλου, Δεσποῖνα Μανταρῆ, Σ. Περιστῆς, Φανή Ι. Μιχαηλίδου (23).

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ἰω. Κασσιάνης, Π. Μ. Παπουτσόπουλος, Ἀττικὴ Ἀδελφ. Κορομῆ Καταρίτου, Σεν. Κασσιάνης, Φρ. Θ. Κοσιανάς, Κ. Π. Νικολάου, Ν. Π. Ἠρώτης, Κούλα Ἡρ. Καταμανῆ, Ἐδύγγ. Κ. Νόνης.

**ΕΠΑΡΧΙΩΝ**

ΑΓΡΙΝΙΟΥ: Ν. Θ. Λέρας.  
ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ: Ἀριμτ. Χρ. Μέγας (23—24).  
ΑΝΑΤΟΛΙΑΝΗΣ: Ν. Γ. Βαλασόπουλος, Φίλη τῶν Ἀνατόλων.

ΑΝΑΡΟΥ: Π. Α. Χρηστοπούλου.  
ΒΟΔΟΥ: Εὐθύ. Ι. Μπαλάρας.  
ΒΡΑΧΑΤΙΟΥ: Ἐλενοῦρα Ι. Νικολαΐδου.  
ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Μοῦστα Ε. Γεωργιανόπουλου.  
ΚΑΔΑΜΩΝ: Σπ. Ν. Πουλάκος, Λεων. Ἀντ. Νικολάου, Ν. Ἀν. Στεφανάκος, Ν. Γ. Ἠλιόπουλος, Σ. Κατῆνικολοῦ.

ΚΕΡΥΤΡΑΣ: Βασ. Σ. Βικῆτος, Γ. Α. Παπαναστασάκος (23), Πασ. Ραγγινῆς.  
ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Ἀσασίτῆς Ἀν. Πυλακίου, ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Βλ. Α. Πάτης, Π. Ι. Δημητριάδης, Μιχ. Α. Τριάνης, Β. Α. Οικονομοπούλου, Κ. Β. Καρανῆς.

ΚΥΡΙΑΡΙΣΣΙΑΣ: Ν. Γ. Σούλης, Α. Β. Τσάφος, Γ. Α. Μανῆς.  
ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Ἀθ. Γ. Κατασῆς, Χ. Ν. Καραστέργος, Σπ. Στ. Παπαστοιῆς, Ν. Α. Σακελλάρης.

ΜΑΓΝΗΣΙΑΣ: Ἀσὸδ. Σπ. Δημόπουλος.  
ΠΑΤΡΩΝ: Ν. Ι. Φαρακίδης.  
ΠΥΡΡΟΥ: Ἀνατόλη Παπαϊωάννου, Μαρία καὶ Ἄνθος Π. Βασιλειάδης.

ΣΥΡΟΥ: Μαρία Κ. Ἰεροδρόμητη, Ἀργυρῆ Σπουγγίτου, Ἐνας χωρὶς ἀπογραφῆν, Α. Ε. Κουτῆς, Θεοδ. Α. Δουκίτης, Κλεοπ. Γ. Πετροκοκκίτου, Αικατερίνη Ι. Σπανοῦρη, Μαρία Χρηστῆνα Ἀσπυρῆ (23—24).

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Σπ. Σπ. Τσέρητης.  
ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΩΝ: Γεωρ. Ι. Τσάφος.  
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Σένη Α. Δουῖνα, Πόπη Παπασιμῆδου, Ζαχῆς Βαμβακούλας Γ. Ν. Κατῆς, Νίτσα Ν. Γεωργίου.

**ἘΣΠΕΡΙΚΟΙ**

ΑΔΕΣΦΑΝΕΙΑΣ: Μαρία Π. Βόλου, Αικατερίνη Ι. Σερμηῆ, Ἑλένη Κ. Σερμηῆ, Ἰωάννα Ι. Μάχηνα, Χ. Γ. Παπαῖς, Ἰάκωβος Κόρακος, Μαρία καὶ Χαρίκλεια Σερμηῆ.  
ΒΑΡΝΗΣ: Ἥλιος Ν. Ἠλιόδης (23).

ΒΙΡΚΕΤ-ΕΔ-ΣΑΜΠ: Ἰουλιὰ Ι. Πολυταγίδου.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Ν. Α. Φανουράκης, Νικόλαος Μπουστέλος.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Γεώργιος Χρηστῆς (23), Μαρία Ροσῆ (23, 24).  
ΚΟΝΙΟΠΟΛΕΩΣ: Γρ. Φλωρεῶς.  
ΛΟΖΑΝΝΗΣ: Ἀμβρ. Τίφρος (23—24).  
ΟΔΗΣΣΟΥ: Ἑλένη Ι. Γεωργιάδου.

ΠΟΡΤ-ΣΑΪΡ: Π. Β. Ἀδάς, Βασίλισσα τῆς Κέρκου, Γ. Χαρομουνῆτης, Α. Χαρομουνῆτης (23), Α. Ἀλιώτης, Γ. Σμαράγδης, Ἑλένη Λασκοῦδου, Γ. Μαιταλῆς, Ἑλένη Βεναντῆου, Γ. Παγγῆνης, Θάλλου Ρόδο, Κεραισιτικὴ Ἀδρα, Ἐδύγγελλα Σουρῆ.

ΠΥΡΡΟΥ (Βουλγαρίας): Μάρθα Τριανταφύλλου.  
ΡΑΜΑΔΙΟΥ: Μαρία Ἀνδρικοπούλου. (23—24).  
ΣΜΥΡΝΗΣ: Στέλλα Βιολάντη, Ι. Λουβάδης, ΣΟΦΙΑΣ (Βουλγαρίας): Ι. Θ. Κίρκος (23—24).

**ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ**

Τῶν εὐφρόνων τῆν ὁδὴν λύσιν τὰ δώματα ἐπέδωσαν εἰς τὴν Κληρωσίαν καὶ διακηρύχθησαν ὅτι εἶπες τέσσαρες: ΠΑΝ. Μ. ΠΑΠΟΥΤΣΟΠΟΥΛΟΣ ὁδὸς Ἀριστοτέλους 13 ἐν Πειραιῶν, ΜΑΡΙΑ ΡΟΥΡῆ ἐν Ἰωαννίνοις, ΣΠΥΡ. ΣΤ. ΠΑΠΑΣΤΑΜΑΤῆΣ ἐν Λαρίσση, ΧΡΙΣΤΟΣ ΜΑΤΡΑΚΙΔῆΣ ὁδὸς Βαλετσίου 8 ἐν Ἀθῆναις. Καὶ ὁ μὲν πρῶτος ἐνεργήσῃ δι' 22 μῆνας, ὁ δὲ ἄλλοι τρεῖς διὰ μιαν ἑταμηνίαν ἑκάστος, ὅσοι ἀπὸ 1 Ἰουνίου.

Πλεονάζων δε. 0,50 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγωνισμόν.